

Ikeapåsen

Två nycklar. Två kylskåp. Två hem. Men bara en Ikeapåse. Den blå påsen blev en symbol för skilsmässan. Den låg alltid vid dörren. Den blev aldrig helt uppackad. Kläder, laddare och en mjukis. Den doftade som hem. Men vad var mitt hem numera?

Jag bar den mellan två vardagsrum, men också två helt olika liv. Olika regler, olika rutiner och olika människor. Det blev som att det var jag som ändrades varannan vecka. Blev en version av mig själv som passade in där jag var just den veckan. Det var tröttsamt. Men det var allt jag kände till.

Jag visste att mamma och pappa bara ville det bästa för oss. De påstod att skilsmässan var "bäst för oss alla". Det kändes faktiskt inte så. Min lillebror var så liten, han förstod inget ännu. Jag försökte mitt bästa att vara hans trygghet. Det var en konstig roll att ha som sjuåring. "Tredje föräldern".

"Kan du säga till pappa att han måste packa med era pass nästa gång?" Jag var bara ett barn, men det hindrade inte dem från att kommunicera genom mig. Jag fick höra ord som jag varken bad om eller förstod. Jag lärde mig att aldrig ifrågasätta något. Det här gav mig förmågan att läsa stämningen i ett rum på några sekunder.

Ikeapåsen var tung. Men det var inte sakerna i den som vägde. Den bar på ett helt liv. Mellanrummen fylldes med känslan av att aldrig riktigt höra till. Det var något sorgligt med att behöva packa väskan varje söndag. Det kändes som att jag var gäst i mitt eget hem. Men det var mitt liv. Jag lärde mig att inte fästa mig. Jag vande mig. Jag anpassade mig. Kanske lite för bra.

Nu är jag äldre, Ikeapåsen har bytts ut. Men känslan i väskan finns oavsett. "Hur orkar du byta hem varje vecka?" Jag orkar inte. Men det är något jag gjort i tio år. En vecka med mamma. En vecka med pappa. Det känns rättvist. Mot dem.

Jag har lärt mig att alltid dubbelkolla att jag har med mig allt. Jag är bra på att packa snabbt. Att veta vad som ska packas är svårare, för hur ska man kunna packa känslan av saknad, förvirring och osäkerhet i en enda väska?

Ibland undrar jag hur det hade varit med *en* nyckel, *ett* kylskåp, *ett* hem. Men jag har två. Jag har blivit mästare på att gå mellan dem och byta personlighet snabbare än en blix. Men jag är inte ensam om denna erfarenhet och förmåga, det är just det. Jag önskar att barn skulle få slippa packa sin barndom i en blå påse.

